

MOEDER EN KIND

zomer plegen te doen, zijn modellen in 't open veld bestudeeren te Nunspeet en te Elspeet. Hij leerde daar het onderscheid kennen tusschen de eenzijdige belichting en de alle karakter doodende pose van het atelier en het karaktervolle leven van menschen en dieren in de volheid van hun bedrijf en te midden van het landschap en de atmosfeer waar zij ongedwongen thuis behooren. Het boetseeren onmiddellijk naar het leven in de natuur bleek al spoedig, na het overwinnen van de eerste technische moeilijkheden, Van Wijk's eigenlijk studieveld. Sedert verschenen van hem een reeks van groepen en enkele beeldjes van arbeiders en vrouwen en kinderen, die nog wat anders uitbeelden dan een in behoorlijke proportiën gemodelleerd menschelijk lichaam. De zware arbeid van die menschen, hun sloven en tobben in den strijd om het bestaan, dat samengegroeid zijn met hun rustieke bedrijvigheid, gaf sentiment en karakter aan zijn werk. Zijn eerste beeldje uit dien tijd, waarvan onder de illustraties een afbeelding voorkomt, het bedremmelde boerenmeisje met den vinger in den mond, was reeds dadelijk een uitnemende proeve

van het zich goed indenken in het karakter en de eigenaardige wijze van zijn van die eenvoudige natuurkinderen. Een geheele groep van die landelijke typen, arbeiders aan hun werk, moeders met zuigelingen aan de borst, staande of zittende figuren, ook wel werkossen in 't gareel met een drijver of koehoedster, exposeerde hij in 1895 op een der groepententoonstellingen in *Pulchri Studio*. Ook waren daar enkele naaktfiguren bij, o.a. zijn klein chef d'oeuvre, „de verloren zoon”. Het publiek was op die statuetten zoo gecharmeerd, dat zoo goed als de geheele collectie werd gekocht en Van Wijk nog verscheidene nabestellingen kreeg. De bekoring van dat naturalistische werk drong ook in 't buitenland door. In Glasgow werd in 't begin van dit jaar een speciale tentoonstelling van bronzen van Van Wijk gehouden, die bij het publiek werd ingeleid door een fraaien geïllustreerden catalogus en een buitengewoon succes had. Een zijner laatste groepen, een studie van den vorigen zomer in Elspeet, stelt twee arbeiders voor, die zich met hooivork, blikken veldflesschen enz. naar huis begeven. De forsche uitdrukking van het leven, de zware gang van die door de dagtaak vermoeide werkmenschen, hun door-groefd gelaat en gebogen houding, dat alles is hier zeer expressief weergegeven. Van alle kanten bezien, is deze groep vol leven en beweging, een afdruk van de werkelijkheid.

Aanvankelijk had Charles een atelier in de woning van zijne ouders in de Heerenstraat, maar het opzetten van groote werken en het bestudeeren van modellen vereischte een ruimere lokaliteit, die hij nu sedert eenigen tijd heeft betrokken in het koepelgebouw van het Hofje van Nieukoop, dat vroeger het Genootschap *Pulchri Studio* tot sociëteitslokaal diende en vóór Van Wijk de werkplaats was van de schilders Artz en De Josselin de Jong. Daar werkt hij met liefde aan beelden en groepen van kloeker afmetingen, waarbij hij aan zijn fantasie den teugel viert, en gedachten legt in zijn schepingen. Zeer knap van conceptie en uitvoering is de over het lijk van een jong meisje gebogen rouwengel, het lichaam in een mooie lijn en de geheele figuur beziel